

Geachte aanwezigen,

Wat is het bijzonder om hier, samen met mijn gevolg, aan te komen in het mooie Zoutkamp, mijn dorp.

Ik zie ernaar uit jullie als garnalenkoningin te mogen vertegenwoordigen, en voel mij zeer vereerd dat ik voor deze bijzondere rol ben gekozen.

Midden op het oude Lauwersmeer maakte ik mij vandaag, met kloppend hart en vanaf het mooist geschilderde schip, bekend.

Het was een prachtig gezicht om de vloot, gevolgd door andere schepen en bootjes, aan te zien komen varen. Een beeld dat laat zien hoe sterk de verbondenheid met de visserij hier nog altijd is.

De vloot is kleiner geworden.

Paradoxaal genoeg betekent dat ook dat wat overgebleven is, zichtbaarder is geworden. Minder schepen maken de afzonderlijke vissers en kotters herkenbaarder — voor elkaar, voor het dorp, maar ook daarbuiten.

Tegelijk leeft het idee dat juist de vissers die doorgaan daardoor sterker verder kunnen bouwen aan de toekomst.

De afgelopen dagen konden wij in een reeks portretten de gezichten zien van de vissers die vandaag de dag de Zoutkamper vloot vormen, samen met hun kinderen.

In hun gezichten zien we niet alleen de vissers van nu, maar ook de trekken van eerdere generaties.

En voor wie het mag meemaken dat een kind kiest voor het leven op zee, betekent dat meer dan alleen bedrijfsopvolging.

Op het schip van hun vader, opa of oom zien zij hoe garnalen worden gelost, netten gerepareerd en schoon schip wordt gemaakt.

Iedere visweek weer een herhaling van zetten, terwijl het nooit hetzelfde is.

Maar visserij vormt een heel dorp, niet alleen families.

Ook jongens die niet uit een vissersfamilie komen, vinden hier hun rolmodellen en zoeken hun eigen plek in de visserij.

Sinds kort mag er door steeds verdergaande regelgeving niet meer in Zoutkamp worden gelost.

Een beeld dat hier generaties lang vanzelfsprekend was, verdwijnt daarmee van de kade.

En wat uit beeld verdwijnt, verdwijnt uiteindelijk ook uit het bewustzijn van mensen.

Het is opvallend en soms zelfs bevreemdend dat kustbewoners aan de andere kant van de wereld vaak worden gezien als mensen die dicht bij de natuur leven, terwijl vissers hier in Nederland steeds vaker worden benaderd alsof zij tegenover die natuur staan.

Hier leven wij op het water, niet ernaast.

En kennis ontstaat niet alleen in schoolbanken of collegezalen, maar veel meer op het water zelf.

Steeds groter wordt soms de afstand tussen mensen die beleid maken en mensen die dagelijks leven en werken op zee.

Modellen, aannames en scenario's bepalen steeds vaker hoe het leven op zee eruit moet zien.

Terwijl de mensen die hier leven en werken juist dagelijks te maken hebben met de werkelijkheid zoals deze zich aandient.

Juist daarom is het belangrijk dat er, ook met een kleinere vloot, ruimte en aandacht blijft voor vakmanschap, opvolging en toekomst.

Want hier wordt niet in scenario's geleefd.

Zoutkamp is geen museum.

Zoutkamp lééft.

In de schepen, in de families, in de kinderen op de kade, in de verhalen van vroeger en in de plannen voor later.

Vandaag vieren wij niet alleen onze traditie, maar vooral de kracht van een gemeenschap die vooruitkijkt.

Een gemeenschap met een kloppend hart.

Een kloppend hart voor een wereld die het waard is te blijven bestaan.